

Trilogie “Lessen van Meester G”

**Boek III. Het Pad van
Alchemistische Fusie**

Alchemistische roman

Konstantin Serebrov

Serebrov Boeken Publishing
Den Haag, 2013

©Serebrov Boeken, 2013

2e, herziene uitgave

Uitgever: Guram Kochibrolashvili

Telefoon: 31 (0) 70-352 15 65

E-mail: serebrovboeken@planet.nl

Website: <http://paagman.mijnbestseller.nl/serebrovboeken>

Redacteur: Maria Toonen

Vertalers: Maria Toonen en Gouri Gozalov

Vormgeving: Konstantin Serebrov en Gouri Gozalov

Omslagontwerp: Gouri Gozalov

Voor de illustraties in dit boek werd gebruik gemaakt van gravuren uit alchemistische verhandelingen uit de 17e eeuw:

Viatorum, Tripus Aureus en *Atalanta fugiens* door M. Maier;

De Lapide philosophico door Lambsprinck; *Mutus Liber*; *Gra-*

vuren van oude Geschriften over Geloof en Leven door Gottfried

Arnoldi, die welwillend werden afgestaan door Bibliotheca Phi-

losophica Hermetica, Amsterdam.

Herdruk met toestemming van de bibliotheek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERSCHENEN BOEKEN VAN K. SEREBROV

Trilogie "Lessen van Meester G"

1. Volg mij
2. Drie levens in een leven
3. **Het Pad van Alchemistische Fusie**

Serie "Alchemistische Leringen"

1. Verhalen van de alchemistische Meester G en zijn leerlingen over het geestelijke Pad
2. Spirituele Alchemie in woord en beeld
3. Praktische Alchemie
4. Tao technieken

Serie "Het innerlijk Licht"

1. Lering van het innerlijk Licht
2. Geestelijke Adem: de Beoefening van Kriya Yoga

Serie "Innerlijk Christendom"

1. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel I
2. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel II
3. De 22 Mysteriën van de Christelijke Weg

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van de vertalers	6
Hoofdstuk I. De Schoolruimte in de Stad der Dwazen	7
Hoofdstuk II. Inwijding door vrouwen	63
Hoofdstuk III. De onzichtbare stad Thule	108
Hoofdstuk IV. Confrontatie tussen mystieke dames	141
Hoofdstuk V. Cool-jazz en werken aan jezelf	172
Hoofdstuk VI. De spelletjes van mevrouw Hyacintha	194
Hoofdstuk VII. Het dertiende Arcanum	218
Hoofdstuk XIII. Admiraal's piratengist	230
Eindnoten	268

LIJST VAN ILLUSTRATIES

Illustratie 1. (Afbeelding op de omslag) Twee engelen, die de alchemistische Meester helpen het proces van transformatie in de zielen van zijn leerlingen door te voeren, houden het gesloten vat met androgyn erin in hun handen. Androgyn betekent in de alchemie dat na het ondergaan van enkele alchemistische behandelingen de leerling de kiemen heeft verworven van de eigenschappen van het vurig streven naar het Hogere, naar God en de productiviteit op het geestelijke Pad, die behoren tot het mannelijke beginsel en warmte, en ontvankelijkheid en de capaciteit van het zweven in de hogere sferen, die behoren tot het vrouwelijke beginsel.

Androgyn houdt een drietand in zijn hand, die het ondergaan van het drievuldig zuiveren symboliseert: van lichaam, ziel en geest. Het alchemistische vat is goed afgesloten omdat de androgyn substantie zeer instabiel is en snel kan verdampen bij de verhoogde alchemistische temperatuur oftevel de beproevingen.

Illustratie 2	9
Illustratie 3	29
Illustratie 4	57
Illustratie 5	64

Illustratie 6	73
Illustratie 7	93
Illustratie 8	106
Illustratie 9	153
Illustratie 10.....	160
Illustratie 11.....	181
Illustratie 12.....	184
Illustratie 13.....	216
Illustratie 14.....	227
Illustratie 15.....	234
Illustratie 16.....	266

VOORWOORD VAN DE VERTALERS

“Het Pad van Alchemistische Fusie” is het laatste deel van de Trilogie ‘Lessen van Meester G’. Het boek bevat een overvloed aan nuttige geestelijke kennis, die verwerkt is in de dialogen van de hoofdpersonen. Het verhaal gaat over de verdere kennismaking van Kasyan en Gouri met voormalige leerlingen van G, en hun pogingen om geheime kennis van hen te ontvangen. Maar de intriges van het “alchemistische hof”, dat G in Moskou creëerde als onderdeel van zijn missie, vergroten de tegenstellingen en conflicten tussen Kasyan en Gouri. G onderwijst hen hoe ze innerlijk een positief contact met de Straal van de School en met elkaar kunnen houden, terwijl het ‘Hemelse Vuur’ wordt aangewakkerd en de temperatuur in de alchemistische oven, genaamd ‘atanor’, stijgt. Met behulp van de verhoogde temperatuur zorgt de Meester ervoor dat in zijn leerlingen nieuwe, edele eigenschappen ontwikkeld worden.

Na de beproevingen in het alchemistische vuur ontvangen Kasyan en Gouri hun eerste inwijding als afsluiting van het alchemistische stadium, genaamd Nigredo.

Maria Toonen en Gouri Gozalov
Den Haag, juli 2006

“Blijf je hier lang?” vroeg ze, met een liefhebbende glans in haar ogen.

“G heeft me opgedragen om hier een mystieke groep op te richten en de stad op zijn komst voor te bereiden.”

“Denk je niet, dat hij je capaciteiten wat heeft overschat?” grijnsde ze.

“Dat is precies waar ik nog achter moet komen,” pareerde ik.

“Maar waar moet je wonen?”

“Ik zou graag bij jou intrekken, maar jij hebt je, samen met je oude dame, zo vernuftig afgesloten, dat ik alleen nog maar op straat kan verblijven.”

“De oude dame bewaakt alle hoeken van het huis en de hond bewaakt de voordeur,” zei Nica, thee inschenkend. “Maar omdat je een speciale opdracht van de Kapitein hebt, zal ik je helpen. Er is een geheim achterpaadje naar mijn raam. Het loopt langs de muur. Je moet door een paar tuinen heen en die worden ook door honden bewaakt. Maar ik hoop dat het je lukt. Na de drie gebruikelijke bonzen doe ik het raam open. Maar kijk uit, dat je niet bij m’n hospita terechtkomt, want haar raam is vlak naast het mijne.” Ze begon te lachen.

“Sinds ik het Pad betreden heb, geeft het leven mij geen kans om mijn aandacht te verslapen...”

“Wees niet bang,” zei Nica bemoedigend, “zo gaat het ook met mij...”

Onder gezellig gekeuvel vlogen de uren voorbij.

“Luister eens, jongeman...” De wrevelige hospita stak haar hoofd om de hoek van de deur en zei: “Je moet nu gaan. Het is al elf uur. Anders zal ik jou en je vriendin van goeden huize samen op straat zetten.”

Vol zelfmedelijden verliet ik Nica en doolde door de nachtelijke straten, genietend van mijn grenzenloze vrijheid en de stralende sterrenhemel. Ik wachtte tot het een uur in de nacht was. Toen klom ik over de hekken en sloop ik langs de waakhonden naar het donkere raam van Nica. Ik bonsde er voorzichtig op.

“Stel je voor, dat die feeks haar hoofd nu naar buiten zou steken?” dacht ik gespannen.

Maar ik had geluk. Nica verscheen achter het donkere glas en wenkte me opgewekt.

“Kun je door het bovenlicht klimmen?”, vroeg ze. “Het grote raam is sinds de winter verzegeld.”

HOOFDSTUK I. DE SCHOOLRUIMTE IN DE STAD DER DWAZEN

De trein arriveerde om tien uur 's ochtends in de Stad der Dwazen. Ik pakte mijn koffer en ging met de tram naar Nica. Het was volop lente. Ik vond het fijn om vanuit de tram toe te kijken hoe een briesje de zware, groene takken van de populieren deed wuiven.

Ik vond het mij reeds bekende huis snel en ging het koele portiek binnen. Na lang aanbellen deed een man van ongeveer veertig jaar, in een wit hemd en een gemakkelijk zittende broek, open.

"Wat moet ze nou met zo'n boerenkaffer," dacht ik chagrijnig.

"Wat moet je?" vroeg de potige kerel, terwijl hij dichterbij kwam.

"Eigenlijk kom ik voor Nica..." zei ik, en deed een stap achteruit.

"Ze woont hier allang niet meer." Dit zeggend stopte hij een stukje papier met haar nieuwe adres in mijn hand.

Na anderhalf uur zoeken kwam ik bij een huisje uit de vrije sector. Het hek knarste toen ik het open deed. Witte narcissen groeiden uitbundig aan weerskanten van een bochtig paadje. Een hond sprong tegen me op en begon woedend te blaffen. Een kwieke, oude vrouw kwam naar buiten en kalmeerde misnoegd de hond.

"Bent u degene bij wie Nica een kamer huurt?" vroeg ik.

"Wel, ja, ze huurt inderdaad bij me," antwoordde ze, en liet de hond wat losser. "Maar personen van het mannelijk geslacht mogen niet bij haar op bezoek," voegde ze er kwaadaardig aan toe.

"Het zijn altijd dit soort feeksen," dacht ik, "die een dappere zoeker verhinderen om op het Pad verder te komen."

"Hij blijft maar een minuutje!" riep Nica, die intussen in de deuropening verschenen was, vrolijk uit.

Ik beefde.

"Denk erom, dat je hem niet onder je bed verstopt," zei de oude feeks toen ik het huis betrad.

"Het is alsof je in staat van beleg bent. Niemand kan er doorheen breken om bij je te komen," merkte ik op.

"Maar ik voel me hier lekker," antwoordde Nica.

Ik bekeek haar gezellige kamertje. Er stond een bed, bij het raam een tafel en de muren waren behangen.

Gravure 2. Voor het begaan van het Opgaande Pad moet de innerlijke balans tussen de vrouwelijke en de mannelijke beginselen gevonden worden.

“Ik zal het proberen,” antwoordde ik. Met moeite wurmde ik me door het raampje en toen ik er doorheen was viel ik op de grond. “Kon je niet wat stiller vallen?” fluisterde Nica. “De hospita blijft klaarwakker, sinds ze mijn deugdzaamheid bewaakt.”

“Dat geeft niet, ze slaapt al. Hoor je dat gesnurk achter de muur niet? Je kunt beter iets over jezelf vertellen. Het is drie maanden geleden dat je in Moskou was.”

“Silver schrijft me niet, en ik hem ook niet. En verder is alles hetzelfde gebleven: de universiteit en mijn thuis. Ik bestudeer ook nog Gurdjieff en een paar dagen geleden kreeg ik Ouspensky¹. Zonder het gladde Dek van het Schip is er alleen het horizontale leven.”

“Maak je niet druk,” merkte ik op, “binnenkort komt je leven weer in de eerste kosmische versnelling.”

“Ik heb een paar interessante mensen ontmoet,” zei ze. “Ik zal je hun telefoonnummers geven. Zij zijn net als wij op zoek naar het Pad naar de Hemelen.”

Vroeg in de ochtend glipte ik ongemerkt uit Nica's kamer en ging de stad in. Mijn hart voelde etherisch en licht, en ik woonde de dienst van de naburige Orthodoxe Kerk bij. De biecht en de gebeden reinigden mijn ziel en ik kreeg weer heimwee naar mijn geestelijke moederland. Ik wilde het vast en zeker bereiken. Mijn taak was niet eenvoudig, maar met Nica's hulp zou ik hem kunnen uitvoeren.

De zon stond stralend aan de hemel en verwarmde de in de nacht afgekoelde straten. Jonge meisjes liepen in mijn richting en een van hen lachte me toe.

“Dat is een goed teken,” dacht ik even, en liep toen naar een telefooncel.

Ik vouwde het papiertje met de telefoonnummers, dat ik van Nica had gekregen, open. Het waren er maar twee. Het eerste nummer was van een zekere Vasja, en het andere van een onbekend wezen, Rikki-Tikki-Tavi² geheten. Ik besloot daarmee te beginnen.

Ik belde en een manlijke mangoeste nodigde me uit om direct naar hem toe te komen. Hij woonde in een arbeiderswijk aan de rand van de stad, in een oud huis van twee verdiepingen. Ik stak een stoffig erf met lijnen vol wasgoed over. Er schreeuwden kinderen en er ruzieden huisvrouwen. Ik dacht even: “Het is vast niet gemakkelijk voor Rikki om temidden van deze aardse drukte naar Verlichting te streven.”

Nadat ik aangebeld had opende een enorme vrouw met een katoenen schort de deur. Ze zei: “Kom binnen” en knikte naar de balkondeur. Het balkon was volgestouwd met potten komkommer en jam. In een hoek stond een uitgemergelde kerel op zijn hoofd. Hij droeg een gebleekt T-shirt en hij leek inderdaad op een kwieke mangoeste. Hij tuimelde om en schudde mijn hand: “Zo, zeg, vertel me eens over je Meester.”

“Mijn Meester is geen watje maar ik kan hem onmogelijk in een paar woorden beschrijven,” antwoordde ik. “Het is beter dat je hem een keer met eigen ogen ziet, in plaats van honderden verhalen over hem te horen.”

“En mijn leven is gewoon verrot,” zuchtte hij. “Alles wat ik zie is huis, werk en worst. In deze incarnatie zal ik een onberispelijke huisvader zijn, maar in mijn volgende incarnatie moet ik echt geboren worden als een Tibetaanse monnik.”

“Waarom zou je wachten tot je volgende incarnatie?” vroeg ik verbaasd. “Dat zou je ook in je huidige incarnatie kunnen pres-teren.”

“En mijn vrouw dan?” zei hij met grote, angstige ogen.

“Ga gewoon bij haar weg, dan ben je van al je problemen verlost.”

“Hoe kan mijn lieve vrouw zonder mij leven?” jammerde hij.

“Ze zal vast gelukkiger zijn met iemand anders,” zei ik, zijn fra-
giele constitutie in aanmerking nemend.

“Dat laat mijn geweten niet toe,” kapte Rikki af. “Ik ben een man met verantwoordelijkheidsbesef.”

“Dit is meer een kwestie van besluiteloosheid dan van geweten,” merkte ik op. “Ik raad je aan om “De reis naar het Westen” te lezen. In dat boek wordt alles gezegd over het soort geweten dat men moet hebben.”

“Daar heb ik alles over gelezen,” zei hij afwijzend. “Hier, onder mijn bed, ligt een hele bibliotheek. Maar als je Meester hierheen komt, stel me dan direct aan hem voor.”

“Kom op! De was moet uitgewrongen worden,” riep zijn vrouw, die naar het balkon kwam. Dappere Rikki sleepte zich gehoorzaam naar de keuken.

“Deze knul zit veilig onder zijn vrouw’s rokken,” dacht ik, “maar toch wil ik proberen een menselijk wezen van hem te maken.” Opgewekt ging ik naar buiten, de frisse lucht in. Ik ging op een bank in het park, onder een berkenboom, zitten en verwarmde me in de heldere zonnestralen. Ik maakte wat korte notities in mijn dagboek en, om me op de Straal van de School af te stemmen, las ik wat notities van G’s woorden:

Onze opdracht is zo groots en verheven, dat slechts een paar moedige mensen hieraan kunnen deelnemen. Deze mensen hebben er genoeg van om een kasplantje te zijn in de ideale omstandigheden van de School en kinderachtige oefeningen te doen. De oefeningen van de School zijn bedoeld om de waarneming van de leerlingen te verschuiven naar het bewustzijn van het bovennatuurlijke leven. Alleen als de leerling feitelijk aan het bovennatuurlijke leven deelneemt, als hij zich verdiept in het leven

van de wereld achter het gordijn, en deel uitmaakt van de voorste detachement van de mensheid, heeft hij de eerste stap op het opwaartse Pad gezet. Hij zal langs de eerste Bewakers van de astrale Drempel komen, en in de Tempel worden toegelaten. Vóór die tijd blijven al zijn pogingen in de sfeer van fantasieën en bevindt hij zich op de afvalhoop van het kosmische leven.

Ik herstelde me en belde Vasili op.

De tweede kandidaat voor het Schip had zich iets beter geseteld dan zijn vriend. Hij woonde met zijn jonge, aantrekkelijke vrouw in een nieuw huis. Desondanks maakte hij een trage, futloze indruk.

“Hij is een watje of een loser,” schatte ik hem in.

Hij nodigde me hartelijk aan de tafel uit en vertelde me over zijn zware leven:

“Toen ik zestien was, las ik een boek van Shivananda³ over meditatie. Ik kreeg de vurige wens om door middel van meditatie de Hoogste Vrijheid te bereiken. Ik bracht honderden uren in meditatie door. Soms kwam ik zelfs in contact met mijn Hoogste Zelf, en dan veranderde mijn saaie leven in een leven van kosmische diepten, en die wilde ik niet meer verlaten.

Om tijdens de meditatie in de juiste houding te blijven, had ik een touw om me heen gebonden en zo bleef ik langdurig in de trancestaat. Op een keer kwam mijn grootmoeder bij me langs. Toen ze me in deze, voor haar rare, toestand zag, belde ze een ambulance. De ziekenbroeders brachten me rechtstreeks naar het gekkenhuis. Toen de doktoren in het gekkenhuis hoorden, dat ik naar Verlichting streefde, spotten ze me vol met aminazin⁴, zodat ik niet meer kon lopen en mijn armen en benen voortdurend alle kanten op schokten.

Er was een jonge verpleegster, Vera, die me hielp. Op eigen initiatief en op eigen verantwoordelijkheid haalde ze me met grote moeite uit dat verschrikkelijke gesticht en bracht me naar haar huis, waar ze me alles gaf wat ik nodig had. Ik had twee jaar nodig om weer tot mezelf te komen. Ik moest weer leren lopen, lezen en schrijven. Begrijp wel, ze redde mijn leven. Nu is Vera mijn vrouw en mijn leerlinge tegelijk...”

Ik keek bedroefd naar Vasili. Nu, hij had pech gehad. Hij kwam me voor als een vormeloze pudding en hij zou niet in staat zijn zijn bewustzijn te focussen op het éne doel: weer een menselijk wezen te worden. Nee, Vasili was niet geschikt voor het leerlingschap. Hij behoorde tot hen, die op het slagveld gewond zijn geraakt. Zijn plaats was nu op de achtergrond, want alleen gezonde mensen zijn geschikt voor de frontlinie. Ik nam afscheid en vertrok, maar had nog een flauwe hoop dat ik tenminste twee personen, Rikki en Vasili, kon voorbereiden op een ontmoeting met G.

Het was nog te vroeg om naar Nica terug te gaan en dus ging ik naar het stadspark. Ik wilde me in enkele thema's van gesprekken met G verdiepen, om mijn schakel met zijn lering te versterken en me op hogere vibraties af te stemmen. In mijn dagboek las ik:

“...Pas wanneer je op Aarde opdrachten van een hogere Egregor uitvoert, kun je beginnen echt aan jezelf te werken. Dan komen er echte moeilijkheden en wordt de dood je raadgever op het Pad. Dan zal voor het eerst de deur naar het werkelijke kosmische leven zich openen. Daar waait niet alleen de warme zuidenwind maar ook de ijzige noordenwind. Vóór die tijd zijn je gebeden tot een hogere Godheid en je niteenlopende oefeningen puur wereldlijk getint. Die wereldlijke tint verraad zich door een schijnkeilige valsheid, die uit onze lichamelijke behoeften en de behoeften van onze ziel voortkomt. Pas als de leerling deelneemt aan het leven in de Egregor, begint hij zijn opwaartse tocht op de Gouden Ladder.

De beschermende sfeer in de kas van de School is noodzakelijk. In die sfeer wordt de zwakke menselijke geest voor een periode van decennia op het kosmische leven voorbereid. In het kosmische leven is geen plaats voor zwakte, zelfmedelijden en zelfrechtvaardiging, en men moet alles met zijn eigen bloed betalen.

Als je ademhalingsoefeningen doet en regelmatig bidt, werk je langs de eerste lijn. Als je je vrienden helpt, werk je langs de tweede lijn. En als je de Hemel op de juiste manier boven de aarde stelt, wat betekent dat je de wind van een hogere Egregor door je heen leidt, dan hebben we met de derde lijn van werken te maken. Op dat punt begint een echte strijd met jezelf, geen speelgoedstrijd maar een authentieke strijd. Er is dan geen ruimte voor goedkope trucs ter vervanging van een echt leerproces, en alles

gebeurt juist daar. Men nadert de voorste rij in de frontlinie, en in de frontlinie vliegen projectielen rond en kun je omkomen."

Ik keek om me heen. Boven me scheen de avondzon vredig, de bladeren van de kastanjabomen trilden licht in een zachte briesje en de vogels floten.

"Wat zou ik graag de kosmische frontlinie bereiken!" dacht ik.

Naast de opdracht om voor G's komst een groep mystici te verzamelen, moest ik nog iets doen: genoeg geld verdienen voor het volgende studiejaar. Ik besloot Goudblauw te bellen, want ze had beloofd me te zullen helpen.

Een uur later stapten Goudblauw en ik langs de kade. Sneeuw-witte kotters gleden over de rivier en mijn hart zong, omdat zo'n aantrekkelijke dame naast me liep.

"Ik zal je naar een vriend van mij brengen, een nogal bekende kunstschilder," zei ze.

"Streeft hij ook naar Verlichting?" vroeg ik hoopvol.

"Hij streeft ernaar om rijk te worden," lachte Goudblauw, "en voor jou kan het contact met zo iemand nuttig zijn. Hij heet Vjatsjeslav, of gewoon Artiëst. Hij kent de weg in de wereld van menselijke wezens erg goed en hij is daarin een niet te evenaren schaker."

"Maar hoe kan een artiëst rijk worden?" vroeg ik verbaasd.

Vjatsjeslav verdient geld aan opdrachten voor mozaïekwerk. Het gaat erom een rijke klant te vinden. Vjatsjeslav bewerkt de voorzitters van de kolchozen⁵ op meesterlijke wijze. Hij weet alles over verborgen fondsen en hoe er op wettige wijze geld uit te krijgen voor het financieren van decoratiewerk."

"Het klinkt ontzettend ingewikkeld!" zuchtte ik.

"Het is niet te vergelijken met mediteren in je provisiekast, nietwaar?" lachte Goudblauw.

We arriveerden bij een langwerpige, verwaarloosd huis. Onder de ramen groeiden brandnetels en wilde uien.

"Hallo," groette Goudblauw een jongeman, die op het balkon van de eerste verdieping een papirosa stond te roken.

Ik keek op naar hem. Hij leek als twee druppels water op Ostap Bender⁶.

"Wees gegroet, arme van geest," antwoordde hij nadat hij mij met een ervaren blik had opgenomen. "Kom binnen."

We gingen naar binnen en een uur later begon mijn "zolder" al in te storten.

“Financiële schaken is iets groots,” vertelde hij me. “Zonder dat blijf je altijd een arme sloeber en werk je altijd voor anderen, niet voor jezelf.”

“Ik vind dat niet het allerbelangrijkst,” bracht ik er tegenin. “Zie je, de hele gemanifesteerde wereld is slechts een droom van Brahma, en je moet er tegen iedere prijs uit zien te komen en Verlichting proberen te bereiken.”

“Wat weerhoudt de grote Brahma ervan te dromen dat we rijke mensen zijn?” reageerde Vjatsjaslav. “Alleen wijzelf verhinderen dat. Als je een schaker wilt zijn, is het niet genoeg om alleen Castaneda te lezen. Je moet ook in het sociale leven een krijger zijn. Als je iets wilt leren ga dan met mij mee naar de OBCOM⁷ van de Partij, om een opdracht van hem los te krijgen.”

“Hoe kan ik daarbij van nut zijn?” vroeg ik verbaasd.

“Je gaat met me mee om onze zaak een betrouwbaar gezicht te geven. Je begrijpt niets van dit leven en ik zal je sociale schaken leren.”

Ik bracht de nacht bij Vjatsjaslav door, en de volgende ochtend stapten we in een nieuwe “Moskvitch”⁸ om diverse Obcom’s, Isopolcom’s en nog meer van dat soort instellingen te bezoeken.

“Nog één keer,” zei Vjatsjaslav, terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde na een gesprek met de volgende functionaris op de lijst, “en dan knoopt hij de koordjes van zijn beurs los om ons mozaïek te betalen. Morgen bezoeken we hem weer.”

De volgende dag ging het echter net zo. De tijd ging voorbij en er gebeurde niets. Ik begreep dat ik geen stap dichterbij Verlichting kwam en mijn hoop om gemakkelijk geld te verdienen vervaagde.

’s Avonds verzamelden de plaatselijke esoterici zich in Vjatsjaslav’s flat, want hij had ze allemaal een baan beloofd. Ze luisterden belangstellend naar mijn verhalen over het Schip, maar hun zielen waren nog niet klaar voor een zeiltocht, op zoek naar het Gulden Vlies.

“Het is bekend dat deze haveloze esoterici tot de armste mensen behoren,” zei Vjatsjaslav, “want ze besteden al hun geld en hun tijd aan het kopen van boeken en het lezen over manieren om in de hogere werelden te komen. Ze zullen er echter nooit komen, want, alleen omdat ze zelf niets zijn, sterven ze van verlangen om in de Hemelen te komen. Ze denken, dat ze dan gered worden van het verval, waarin ze zich hier en nu al bevinden. In ieder geval leer ik ze om tenminste te werken.”

Door het oponthoud en de stagnatie in de situatie met de artiest Vjatsjaslav, besloot ik Goudblauw weer te bellen.

"Dat is lang geleden," zei ze.

"Ik heb mezelf voorbijgestreefd bij de zoektocht naar kandidaten voor het Dek-dat-niet-bestaat," zei ik. "Wil je me weer helpen?"

"Ik word alleen interessant voor je, als alles mislukt, hè?" grijnsde ze. "Om je kleine, zwakke esoterische kring wat op te krikken," zei Goudblauw gewichtig, "Stel ik voor dat je John ontmoet. Hij is een onafhankelijke adept van de Stad der Dwazen, hij heeft een esoterisch theater georganiseerd en hij is een dikke vriend van aantrekkelijke actrices. Hier is zijn telefoonnummer."

"Dank je wel, lieverd, ik sta nu karmisch bij je in het krijt!"

"Dat heb je al afgelost," antwoordde ze.

"Hoe heb ik dat zo snel gedaan?"

"Je hebt me aan Silver voorgesteld. Hij nodigt me nu uit om naar Moskou te verhuizen."

"Jij bent wel vlot," zei ik verwonderd.

"Leer van me, jongen, en je zult het ver brengen."

Ik belde John op en werd uitgenodigd om direct naar zijn theater te komen. Ik arriveerde met de tram bij het enorme gebouw van de fabrieksclub, waar John zijn intrek had genomen. Ik ging door de massieve, eiken deuren naar binnen. De repetitie was net voorbij. Aantrekkelijke meisjes fladderden als een zwerm vlinders om John heen.

"Wat een schitterende plek," dacht ik en liep opgewekt naar het podium. "Ik heb nu een waardevolle opdracht, en die is om deze leuke actrices te helpen bij het bereiken van Verlichting."

"Hallo, Kasyan," riep John, "prettig kennis te maken. Hoe ben je hier terechtgekomen?"

"De stad moet voorbereid worden op de komst van de karavaan van Brambilla."

"Nou, dan ben je hier op de juiste plaats," en John barstte in lachen uit.

Op dat moment kwam een meisje van achter de coulissen tevoorschijn. Ik voelde direct een ongebruikelijke, natuurlijke kracht in haar. Van onder haar zwarte wimpers bekeek ze me hooghartig. Toen ging ze op een stoel bij een van de coulissen zitten en, vermoeid achterover leunend, nam ze een trekje van haar sigaret.

“Dat is de enige vrouwelijke krijger in de stad,” zei John glimlachend.

Ze keerde zich tot mij en zei rustig:

“Als je me zo strak aankijkt, rijzen er onbegrijpelijke stromen op uit de diepte van mijn ziel.”

“Dat komt, omdat ik in mijn bewuste dromen in heel vreemde sferen terechtkom.”

“Ook ik bezoek de werelden achter het gordijn,” zei ze afstandelijk, en blies krullende rook uit. “Ik reis in mijn dromen, maar soms word ik, om onbekende redenen, bezocht door blauwe lijken, waar ik vreselijk bang voor ben.”

“Ik kan je ermee helpen, als je een paar vragen beantwoordt.”

“Ik kan me niet helemaal voor je openstellen, omdat er iets in mij is dat je zal afschrikken.”

“Dat is nou juist de betekenis van communicatie, om onszelf meer open te stellen en een bepaalde diepte te bereiken.”

“Dat durf ik niet.”

“Ik ga je nu iets over de mystiek vertellen,” stelde ik voor, “over God. Probeer te ontdekken welke “verdieping” in jou dit waarneemt.”

“Ik neem je alleen waar via mijn buik, wat je me ook wijs maakt.”

“Kan jouw lagere verdieping aan God denken?”

“Mijn buik kan alleen God in mannen bevatten. Op een keer, tijdens een feestje, zei ik in een vlaag van woede, dat God noch de duivel mij nodig had. Die avond werd ik opgebeld en een zware basstem vroeg mij: “Waarom heb je mijn naam genoemd?” Mijn ziel werd gevuld met duistere emanaties uit de hel en een zwavellucht verspreidde zich in mijn kamer. Ik begon uit afschuw te bidden en de volgende dag bleek mijn hand ernstig gewond te zijn.”

“Je bent niet zo simpel als je me vertelt,” merkte ik op.

Laat in de avond slaagde ik erin om ongedeed langs de kwaadaardige honden, over de hekken en langs de heks te komen. Toen kroop ik op de gebruikelijke manier door het bovenraam en bereikte Nica's kamer.

“Zou het niet beter zijn als je wat later komt, bij de ochtendschemering?” vroeg ze geërgerd.

“Ik heb een erg vreemd meisje ontmoet in het theater van John. Ze heet Aikido. Ik denk dat ze mystieke kwaliteiten heeft.”

“Naar welke chakra's heb je het meest gekeken,” informeerde Nica kil, “de bovenste of de onderste?”

“Ik keek naar al haar chakra’s tegelijk,” bekende ik, “en daarom wil ik haar bij onze esoterische groep krijgen.”

“En wat mij betreft,” zei Nica, “ik had vandaag besloten de ontspanningspraktijk uit te proberen en ik kwam in een subtiele staat. Ik kreeg direct een beeld uit de wereld achter het gordijn. Het was een beeld van G als pelgrim en er was niets werelds aan hem. Wat de persoon betreft over wie je sprak, kan ik je zeggen dat ik haar ken en dat ik tot op heden niets mystieks in haar heb kunnen ontdekken.”

“Je bent jaloers. Aikido is een geboren schaker. Ze heeft een veerkrachtige tonal...”

“Voorzover ik weet heeft ze alleen een veerkrachtige boezem,” grijnsde Nica.

“Ik zie niets ruws in haar,” sprak ik tegen, “ze kan een echte krijger worden...”

“Ga maar door,” lachte Nica. “Je illusies zijn net zeepbellen, en hoe meer jij ze met jezelf opvult, hoe eerder ze uit elkaar zullen spatten.”

“Nou, we zullen zien.”

Het lukte me om Aikido binnen een paar dagen te temmen. Ik leerde haar hoe ze moest mediteren en een techniek om persoonlijke kracht op te bouwen. Ook probeerde ik om de kennis, die ik van G ontvangen had, aan haar over te dragen. Artiest nam Aikido mee naar verschillende kolchozen om de praktijk van het stalken en acteren te leren. “Eindelijk hebben we het ontbrekende Yin element,” zeiden we blij tegen elkaar. Maar Nica deed niet mee. Ze lachte minachtend om ons enthousiasme en kwam minder vaak bij Artiest langs.

“Wat jammer dat je niet door de jaloezie-test bent heengekomen,” zei Vjatsjaslav tegen haar. Maar op een keer, toen we om drie uur ‘s nachts bij Vjatsjaslav bezig waren met onze plannen de OBCOM te overmeesteren, kwam ze binnen. Haar jurk was verkreukeld en zat vol wijnvlekken en haar haar zat slordig, maar ze lachte tevreden.

“Wat is er met jou gebeurd?” vroeg ik, en kreeg het koud.

“Ik heb Aikido’s ondergrondse leven onderzocht,” antwoordde Nica triomfantelijk.

“Vertel eens,” zei ik, terwijl ik haar omhelsde en Artiest haar een kop thee gaf.

Ik belde haar vandaag op en zei dat ik genoeg had van al die oefeningen en dat ik rijp was voor wat rust en vermaak. Aikido leefde met me mee en zei: "Het is daar de hoogste tijd voor, arm ding, je bent in Kasyan's klauwen terechtgekomen. Hij is zo jaloers, dat hij je hypnotiseert, opdat je het echte leven niet zult zien."

"Wat bedoel je?" vroeg ik belangstellend.

"Kasyan geeft alleen om zijn eigen plezier en verbergt dat achter verheven woorden. Hij is een echte huichelaar en een intrigant. Als je wilt, kan ik je aan echte mannen voorstellen, die weten wat een vrouw nodig heeft."

"Misschien kan ik dat eens proberen," antwoordde ik, "het kan toch geen kwaad."

"Kwaad?" zei ze minachtend. "Je zult gewoon voelen wat het echte leven is. Wij vrouwen hebben behoefte aan extreme gevoelens, en zonder dat is het alsof we in slaap gevallen zijn!"

We spraken laat in de avond af in café "Caprice". Aikido droeg een leren minirok en een gemakkelijke bloes met een blote schouder. Haar lippen glinsterden van een glanzende lipstick.

"Wil je weten wat echt stalken is?" vroeg Aikido me hooghartig. "Kasyan heeft je waarschijnlijk niet verteld, dat stalken voor vrouwen in feite een manier is om macht over mannen te krijgen."

We gingen aan de bar zitten en toen Aikido merkte dat ik verwonderd naar haar staarde, zei ze: "Ik heb er genoeg van om papa's en mama's dochttertje te zijn en naar die ouwe idioten te luisteren. Mannen die me zien hebben slechts één gedachte, en dat is hoe ze me in bed kunnen krijgen. Maar ze hebben in bed niets te bieden. Je weet gewoon niet wat een echte man is."

"Waarom zou ik macht over mannen willen hebben? Ik wil alles in dit leven zelf bereiken, door mijn eigen innerlijke ontwikkeling."

"Het is veel gemakkelijker om alles via mannen te krijgen. Het zijn idioten en je hebt ze zo aan de haak. Kijk maar!" Aikido zond een smachtende blik naar drie maffiosi types, die aan een tafel in de hoek zaten.

Ze sprongen als door een angel gestoken op en renden naar ons toe.

"Ik zou zelfs niet in hun buurt willen komen, als ze in een hok in de dierentuin zaten," fluisterde ik in Aikido's oor.

"Je moet alles in het leven uitproberen en je moet nergens bang voor zijn," antwoordde ze. "Wat is dit anders voor leven?"

"Wat zijn dat voor vrouwen, die zich zo eenzaam zitten te vervelen!" zei een donkergekleurd type ongepast familiair. Hij was zo rap als een aap. "Zal ik jullie op champagne trakteren om het hier nog leuker te maken?"

"Nou, probeer het maar," antwoordde Aikido en kruiste nonchalant haar benen, zodat haar minirokje nog wat meer opschoof.

"Waarom zouden we in dit hol blijven zitten?" zei de ander en tuurde naar haar welgevormde benen. "Laten we naar mijn flat gaan en flink gaan feesten!"

"Maar dan wel per taxi," zei Aikido, uit de hoogte lachend.

"Waar heb je in hemelsnaam een taxi voor nodig?" fluisterde ik.

"Het leven is een spel," antwoordde Aikido, "als je geen risico's neemt, leef je niet."

"Het is al opgelost, meisjes," onderbrak een brunette, "we hebben onze eigen wagen, de "Mercedes"!" en ze begon luid te lachen.

De Mercedes bleek een oude, versleten "Pobeda"⁹ te zijn. Aikido en ik werden op de achterbank gezet, met aan iedere kant een van hen. De donkerharige man zat aan het stuur. De schurk naast me probeerde direct mijn benen te grijpen.

"Is het de eerste keer, dat je met een vrouw bent?" weerde ik hem af. "Ben je bang, dat je het niet houdt totdat we in de flat zijn?"

Zijn makkers begonnen te lachen en de chauffeur zei:

"Baby, je bent echt te gek, daar houd ik van. Als het aan mij ligt, neem ik je iedere dag mee voor een ritje in de Mercedes."

We kwamen aan bij een krot, met een zo goed als lege kamer. Er stonden een kleverige tafel, een paar stoelen, in de hoek een pick-up met een stapel grammofoonplaten en een bank met slappe veren. In de keuken stond een doos goedkope vermout.

"En waar is de champagne?" vroeg Aikido smalend, alsof ze ervan uit ging, dat die lui de waarheid hadden gesproken.

"Sorry, meisjes," zei de chauffeur, "de volgende keer is er champagne. Vandaag moeten we het met de vermout doen, vind je niet? Waarom zouden we onze krachten ondermijnen?"

Aikido lachte een beetje.

"Laten we op onze jonge jaren drinken en op flirten," zei de donkerharige, en schonk vermout in onze glazen. "Zolang het bloed nog heet is, moet alles uit het leven gehaald worden, en als iets

tegenstand biedt, dan gebruiken we onze kracht, nietwaar? Heb ik gelijk?"

"Het kan niet beter gezegd worden," vond een andere schurk. Ze klonken met hun glazen en goten de vermout in hun kelen.

"Nu gaan we dansen!" zei de donkerharige en zette een plaat op met de een of andere idiote hit.

Hij drukte me tegen zich aan en ik zag Aikido's jaloerse ogen.

"Het is nu tijd om weg te glippen," dacht ik. Op dat moment probeerde mijn escorte me in de badkamer te duwen.

"Ik wil niet dat ze ons storen," legde hij uit.

"Wacht," riep ik, "ik heb het je niet gezegd maar ik ben in het ziekenhuis onder behandeling. Als je het serieus wilt, ben ik niet verantwoordelijk voor de gevolgen."

"Waarom ben je dan met ons meegegaan, teef!?" zei de donkerharige. "Maak dat je wegkomt!"

Ik keek de kamer in en zag Aikido met de andere twee exemplaren van het uitvaagsel al halfnaakt op de bank zitten.

"Waarom ren je weg, sufferd?" grijsde ze, "Je hebt het nu voor jezelf bedorven."

"Gelukkig kon ik direct een taxi aanhouden en ging rechtstreeks naar jullie, om verslag uit te brengen," voegde Nica er ironisch aan toe.

De volgende dag verscheen Aikido bij Artiest, zoals altijd gekleed in een elegant kostuum en met een onschuldig gezicht, maar met donkere kringen onder haar ogen.

"Het is gewoon ongelooflijk," vond Artiest, "bij ons mag je niet aan haar komen, en bij anderen is niets van het programma uitgesloten."

"Op het excessieve af," concludeerde ik.

"Je kon je mond niet houden, hè klikspaan?" zei Aikido smalend, met een blik op Nica.

"Het is me gelukt om je te ontmaskeren, hè?" grijsde Nica.

"Blijf dan ook maar bij je esoterische idioten," zei Aikido hooghartig. Ze draaide zich om en vertrok met opgeheven hoofd.

"Gòh, hoe kon jij je zo vergissen?" wendde Artiest zich tot mij.

"Ik had direct door, dat dat meisje nooit jouw ideale dame zou worden," grijsde Nica, "maar ik begreep ook, monsieur, dat jij harde bewijzen nodig had. En lees nu alsjeblieft iets voor van je gesprekken met G."

"Ten eerste is er het basismensdom. Het basismensdom staat dicht bij de plantenwereld. Ten tweede is er het gewone mensdom. Het basismensdom kan dit gewone mensdom niet begrijpen. Het is dit normale, menselijke aanzien dat wij momenteel bezig zijn te completeren. Het wordt Nixx genoemd. En er zijn maar weinig Nixxen op Aarde. Deze mensen hebben een diepgaande kennis van de cultuur en de religie van hun geboorteland.

Het volgende niveau, dat we al vele jaren aan het bestormen zijn en dat onze volgende opdracht is, nadat we Nixxen geworden zijn, is het niveau van Unibrong. Het is het allerhoogste niveau voor een menselijk wezen. Het is het niveau van de mens die het Pad bewandelt van de occulte wetenschappen en deze bestudeert in een Hermetische School. Tijdens zijn groei gaat hij de innerlijke dimensies van het Hermetische Tableau begrijpen en leert om het ruwe van het verfijnde in hemzelf te scheiden.

Hiertoe dient men langzamerhand trouweloosheid en zwerversneigingen in zichzelf te overwinnen, want die hangen, in het beste geval, alleen bij de School rond om iets smakelijks voor zichzelf te verschalken. We moeten de niveaus van stabiliteit en orde beheersen. Als we innerlijk stabiel in onze trouw aan de Straal en ordelijk zijn geworden, dient zich een hoger niveau voor ons aan. Als ons magnetisch centrum voldoende ontwikkeld is, ontmoeten we de Straal van de School.

Hetzelfde gebeurde met mij: nadat ik een bepaald niveau had bereikt, trok ik nieuwe mensen en nieuwe omstandigheden aan, en begon ik me van Nixx naar Unibrong te ontwikkelen. Eerst studeerde ik lange tijd metafysica, en toen betrad ik de centrale sfeer, de Tempel van de Hermetische Inwijding. Jullie zullen een soepele overgang van Nixxaraben naar Nixxen maken en dan, indien mogelijk, naar Unibrongs."

"Ik begrijp er niets van," zei Nica. "Dat niveau staat te ver van me af, maar ik zie wel het doel waarnaar ik kan streven."

"Dan raad ik je aan om te mediteren op de zinnen uit Admiraal's ballade:

Ik heb vrouw noch kinderen,
Het rode koper van de lach is alles wat ik bezit.
Ik ben mijn eigen eiland, ik ben mijn eigen schaduw,
Ik ben mijn eigen paradoxale dood...

Een paar dagen later kreeg ik een telefoontje van G, dat hij met de jazzband naar de Stad der Dwazen kwam. Ik ontmoette ze op het station.

“Zo, leef je nog, broertje?” zei hij, op het perron stappend.

“Ik moet zeggen dat ik in uw afwezigheid in een situatie terecht ben gekomen waarin mijn ziel bijna is omgekomen,” biechtte ik op. “Ik ben de toegang tot de hogere werelden kwijtgeraakt, en de lagere werelden lijken me nu hoogst aantrekkelijk.”

De laatste die uit de wagon stapte was de lui glimlachende tiener Koukousha.

“Kijk, ik heb een jonge vogel meegenomen voor een oefenvlucht,” legde G uit. “Hij moet wat bijgeschaafd worden. Wie weet, misschien komt er nog iets verstandigs uit hem.”

“Ik wil u graag een paar van mijn leerlingen voorstellen, die op het Gladde Dek zouden kunnen stappen.”

“Eerst moeten we naar het hotel,” herinnerde G me.

Ik pakte zijn blauwe reistas op en we gingen met de musici naar het hotel.

“Als je de subtiele substanties van je ziel wilt herstellen,” zei G, “probeer dan vrienden te worden met Koukousha, dan zul je de ether krijgen die je mist.”

“Wat een onzin,” dacht ik, “wat heeft Koukousha ermee te maken? Alleen G kan me helpen.”

G liet zijn spullen in de comfortabele kamer achter en we gingen op weg om met de nieuwe kandidaten voor het Dek-dat-niet-bestaat kennis te maken.

“Nu, je kandidaten zijn niet meer dan opgeblazen figuren,” sprak G na een van onze bezoeken. Toen we alle kandidaten gezien hadden, resumeerde hij:

“Jij bent een meester in het bouwen van een soort “dorpen van Potemkin”¹⁰. Alleen Rikki en Vasja zouden zeecadetten op het Schip van de Argonauten kunnen worden. Maar allereerst moet hun stabiliteit getest worden.”

“Ik ben er zeker van, dat u tevreden zult zijn over het resultaat,” zei ik.

Diezelfde avond nodigde ik hen uit voor het concert. Maar Rikki kwam niet opdagen, waarom weet ik niet. En in plaats van Vasili, verscheen zijn trouwe vrouw, de verpleegster. Met gebogen hoofd, dan weer blozend en dan weer bleek wordend, zei ze:

“Ik heb Vasili niet gered om hem door jullie weer gek te laten maken. Hij is ziek en hij heeft rust nodig.”

“Wat jij bent is nu wel duidelijk,” mompelde ik, “want je hebt het joch al helemaal naar de kloten geholpen met je pannen.”

Na het concert nam G John en Koukousha mee en wij besloten om uit te zoeken wat er met onze, jong bebaarde, zeecadet Rikki was gebeurd. Ik belde lange tijd bij hem aan, maar niemand deed open.

“Ze slapen gewoon,” zei John, “Ik kan jullie beter meenemen naar een andere plek.”

Opeens hoorden we haastige voetstappen achter de deur. Een slonzig uitziende Rikki verscheen in de deuropening. Zijn hoofd was omwikkeld met een lap waar bloed doorheen sijpelde.

“Wel, kom maar binnen, als jullie er toch al zijn,” zei hij, uit zijn humeur, “We hebben hier een fikse discussie.”

Zijn vrouw had een blauwe buil op haar linkeroog en de linkerkant van haar gezicht was opgezwollen.

“Wie heeft je de schedel ingeslagen, Rikki?” vroeg John verbaasd.

“We kregen bezoek van mijn eerste vrouw Sofia, die uit Zaporozhje komt. Ze heeft hier een soort bloedbad aangericht en sloeg met ons strijkijzer op mijn hoofd.”

“En als een trouwe gek probeerde ik hem te verdedigen,” snikte zijn vrouw, “maar hij sloeg me een blauw oog, het stuk schorem.”

“Dat is om te voorkomen dat je ertussen kwam,” zei Rikki vermanend.

“Misschien zijn we nu niet echt welkom?” vroeg John.

“Nou, je bent precies op tijd om te zien hoe je vriend zich gedraagt. Ga zitten, ik zal een kop thee voor jullie inschenken,” zei zijn vrouw vredelievend.

“Ik heb geleerd, om me niet door de buitenwereld te laten kwetsen,” zei John. “Ik leer acteren, en probeer nu om tijdens het communiceren mijn gemoedstoestand via intonatie en gebaar zo juist mogelijk weer te geven, zonder me ermee te identificeren. In feite ben ik bezig de kunst van het scha ken te leren, of met andere woorden, de kunst van het handelen in het echte leven.”

“Wat betekent dat?” vroeg Rikki.

“Dat betekent dat ik niet in het wilde weg door het leven ren, in feite beheerst door mijn instincten. Ik speel in het leven daarentegen als het ware schaak. Daarbij probeer ik me ongeveer voor te stellen wat de gevolgen van een zet kunnen zijn.”

“Wat mij betreft, ik bestudeer liever Steiner,” verklaarde Rikki trots.

“En ik zit te wachten, totdat iets in jou al zijn programma’s heeft afgedraaid en uitgesproken is,” antwoordde John. “Dan zouden we misschien de stem van je essentie kunnen horen.”

“Daar zul je dan lang op moeten wachten,” voegde Rikki’s vrouw eraan toe.

“Zeg me liever wat ik doen moet?” vroeg Rikki, met beide handen aan zijn gewonde hoofd. “Er komen voortdurend erotische verlangens in me op, en ik kan aan niets anders meer denken dan aan vrouwen. Niets helpt me om ervan af te komen.”

“Beste vriend, als je met de een of andere schoonheid wilt vrijen, moet je dat gewoon in je verbeelding doen,” stelde John voor, “dan zul je je opgelucht voelen.”

“Ik heb alles al geprobeerd,” antwoordde Rikki. “Gisteren zag ik een leuk meisje in de tram, en ik deed in mijn verbeelding direct alles wat ik maar wilde. Toen voelde ik dat al mijn zware energie in haar stroomde. Het meisje werd rood in haar gezicht en fleurde op. Ze lachte opeens om niets. Maar toen ik een keer bij Nica langs kwam en hetzelfde deed, zei ze minachtend:

“Sommige schaamteloze knullen kleden vrouwen in gedachten uit. Maar er zijn er die nog erger zijn. Die zijn erop gericht naar binnen te komen.” Ik heb gedaan alsof ik niet wist waarover ze het had.”

“Hoe is het mogelijk, dat Nica zo scherp observeert?” zei John verwonderd.

“Ze studeert niet voor niets bij mij,” zei ik lachend.

“Jullie School ligt me wel,” zei Rikki, “maar ik vind dat er geen oprechte communicatie is. Ik zie overal alleen maar totale schaken.”

“Daar je bang bent om hiermee om te gaan,” zei John, “heb je twee tanden verloren op het Feest van de stad.”

“Nu, hou nu maar op met bekvechten,” sprak G vredelievend.

“Ik zal jullie een Soefiverhaal vertellen,” zei John glimlachend.

Een broer van mijn grootmoeder was van nature een echte loe-doesjka Golovljev¹¹. Hij smeedde voortdurend allerlei complotten tegen zijn familieleden. Mijn grootmoeder kreeg er genoeg van en heeft vijftig jaar lang niet meer tegen hem gesproken, totdat hij een beroerte kreeg, en verlamd raakte en op sterven lag. Hij liet vijftien spaarbankboekjes na met op ieder een bedrag van tienduizend roebel, en een dozijn patenten op een aantal uitvindingen in de theaterakoestiek. Ook liet hij goud en zilver

G vroeg Rikki: "Zou je het leuk vinden, broertje, als morgen voor jou niet hetzelfde zou zijn als gisteren of als een jaar geleden?"

"Zeker," Rikki grijnsde, "maar niemand vraagt me ooit zoiets."

"Heren," zei G nadenkend, "iedere dag worden we 's ochtends geboren en sterven we 's nachts. Dat is een groot mysterie en slechts weinigen zijn zich hiervan bewust. Ik nodig jullie, broer Kasyan en broer Mangoeste, uit om samen met de jazzband naar de zee te gaan, naar de stad Azov¹³."

"Ik accepteer uw uitnodiging!" zei Rikki vrolijk. "Hoorde je dat, vrouw? Morgen vertrek ik."

"Wat mij betreft, vertrek je voorgoed," grijnsde ze en bedekte haar blauwe oog met haar hand. "Je bent er teveel aan gewend geraakt om de wereld van onder mijn rok te zien."

"Sinds ik het Schip heb ontmoet, krijg ik bewuste dromen," zei Rikki. "Vannacht ontmoette ik Vasja's vrouw in een bewuste droom."

In de droom knuffelde ze me vriendelijk en zei: "Laten we ons met elkaar onderhouden, vriend." Ik was als aan de grond genageld en bleef onbeweeglijk staan. Toen pakte ze mijn handen en legde ze op haar borst, en eiste: "Laten we oprecht communiceren." Ze bracht me naar een andere kamer, waar een enorm bed onder een wit baldakijn stond, terwijl ik mijn bevende handen nog op haar borst had. Ze bracht me naar het bed en zei, me recht in de ogen kijkend: "Hier kunnen we contact met elkaar hebben op een manier, die ik werkelijk waardeer..."

"Het geeft niet hoeveel je een wolf te eten geeft, hij trekt altijd naar het bosleven," zei Rikki's vrouw driftig.

De volgende dag pakten Rikki en ik de apparatuur in en gingen ermee naar het station. We kochten kaartjes en stapten met de musici in de trein. Spoedig was de Stad der Dwazen ver achter ons, en voelde ik weer de wind van de vrijheid. De zwijgzame Koukousha was opeens verdwenen en kwam pas weer tevoorschijn nadat de conducteur onze kaartjes gecontroleerd had. Koukousha glimlachte ondoorgrondelijk als antwoord op onze vragen.

De reusachtige zonneschijf verzonk achter het raam in de step-pewoestijn en het begon te schemeren. Rikki vroeg me:

"Waarom reizen jullie toch voortdurend? Naar mijn mening maakt dat het contact met het hogere niveau veel ingewikkelder, is het niet zo?"

na. Zijn familieleden kregen grote ruzie toen ze deze spaarbankboekjes onderling gingen verdelen.

"Hier zie ik niets esoterisch in," zei Rikki met verbazing.

"Als je het niet snapt, luister dan naar een andere Soefiparabel. Mijn eerste vrouw was een ballerina en vijf jaar ouder dan ik. Ze sloeg me vaak als het nacht werd, tegen de tijd dat ik ging slapen. Ik verliet haar pas nadat ze me een keer met haar schoen op mijn voorhoofd had geslagen en ik het bewustzijn verloor. In die tijd had ik een leerling, die zo gespierd was als een bodybuilder, en met een nek die nauwelijks zichtbaar was. Hij droeg al mijn oude schoenen en broeken. Een vroegere minnares had die kostuums voor me gemaakt. Deze onbenullige leerling vond haar en werd haar minnaar. Toen maakte ze dezelfde kostuums voor hem. Daarna ontdekte hij mijn eerste vrouw, de ballerina, en trouwde met haar. Sinds die tijd kom ik hem zo nu en dan op straat tegen met gaten in zijn hoofd.

"Ik snap er geen klap van," zei Rikki, kwaad wordend.

"Het is geen goedkope rotzooi," lachte John arrogant, "maar een echte koan."

"Nou èn?" Rikki bedaarde niet.

"Het punt is dat je tenminste een jaar op een koan moet mediteren, voordat je directe Verlichting kunt krijgen."

"En hoe is het met mijn vriend Vasili?" informeerde Rikki, terwijl hij de lap op zijn hoofd recht deed.

"Ik wilde hem meenemen op het Schip als Vanjka Zjoekov, maar het is niet gelukt," zei ik.

"Ja, het is gewoon een idioot jochie," barstte John in lachen uit, "die verzot is op Shivananda en niets over de werkelijkheid weet."

"Uit jou komt ook niet veel zinnigs, John," zei Rikki boos, "je kunt het alleen maar over je theater hebben!"

"Heren, probeer om Maltezer ridders te zijn," zei G opeens, "alle menselijke zielen die op weg zijn naar God, moeten gesteund en beschermd worden."

Rikki kwam met een fles "pervatch"¹².

"Dat had je direct moeten doen!" zei Koukousha, die zich tot nu toe stil had gehouden.

John keek aandachtig naar Rikki en zei:

"In de stad zie je er niet zo slecht uit. Maar een leerling laat pas tijdens een reis zien wie hij werkelijk is. Rikki, jij moet nog grondig getest worden of je niet iets goors in je hebt."

“Het voornaamste is,” antwoordde G, “dat je je kunt losscheuren van de plek waar je woont. Iedere stad of nederzetting neemt ons, menselijke wezens, op als voedsel in zijn buik, en alleen in een nieuwe omgeving kan men een frisse impuls krijgen. De stad waarin we wonen legt ons al snel haar clichés en haar in verval geraakte idealen op. De mystieke gouverneur van iedere stad is altijd verbonden met Oom Djoma, de Demiurg die geen belangstelling heeft voor welke spirituele groei dan ook.”

“Wat een antwoord!” zei Rikki verrukt, en maakte zich gereed om te gaan slapen. Chef beklom moeizaam een van de bovenbedden en G nam de andere in gebruik. Hij wierp een blik op ons en zei:

“Waar laten we Koukousha slapen? Er is te weinig plaats als we hem bij Kasyan doen, maar die uitgemergelde Rikki past samen met de broodmagere Koukousha precies op één slaapplek.”

Rikki werd groen in zijn gezicht:

“Ik lig altijd erg te woelen en ik zou hem uit de slaapplek kunnen schoppen.”

“Dat gebeurt vast niet,” zei Koukousha opgewekt, “de slaapplek is zijn breed, met meer ruimte dan voor één persoon nodig is.” Ze gingen naar bed en ik hoorde nog lange tijd Rikki’s ingehouden gegrom, alsof hij graag iets krachtigs had geuit.

Toen we ’s ochtends, met moeite wakker wordend, over het peron liepen, zei G vrolijk:

“Wel, heren, nog even wat werk aan de galeien en dan zijn we vrij om met deze plek kennis te maken...”

“Ik moet koffers dragen, mijn slaapplek met een snotneus delen en daar bovenop nog moet ik dit allemaal met mijn zuur verdiende geld betalen” barstte Rikki opeens los. “Nou, zo’n gek ben ik niet...” En hij verdween gelijkelijk in de menigte.

G keek me aan:

“Je laatste kandidaat is er als een haas vandoor gegaan. Het zijn allemaal papieren soldaten en ze verbranden onmiddellijk, bij zelfs de kleinste stijging van de temperatuur.”

We plaatsten de luidsprekers op het podium van het Paleis van Cultuur en gingen, onder het afdak van een grote ficus, in de hal zitten.

“Wat zijn je plannen?” vroeg G me. “Ga je de Kosmos weer opwarmen door je half uit het ei gekomen adepten aan te werven?”

“Waarom bent u zo sceptisch?” zei ik, enigszins beledigd.